

[Indenrigsministeren]

tvangsauktioner i tilfælde, hvor auktionsbægeringen skyldes en mindre restance.

Til *indenrigsministeren* (10/9 79) af:

Bernhard Baunsgaard (RV):

»Er ministeren færdig med at overveje den henstilling, som ombudsmanden sendte til indenrigsministeriet om, at det offentlige burde tilbyde erstatning og/eller ny behandling til en patient, der var blevet behandlet med LSD?«

(Spm. nr. 1486).

Begrundelse.

Den 5. juni 1976 afsagde Østre Landsret en dom, ifølge hvilken der intet grundlag var for at pålægge de læger eller sundhedsstyrelsen ansvar i anledning af den behandling med LSD, som hr. Gunnar Sandvei gennemgik i 1961-62.

Ombudsmanden har imidlertid behandlet hr. Gunnar Sandveis sag, og uanset Østre Landsrets dom konkluderer ombudsmanden: »Særligt på denne baggrund (indskrænkning af indikationsområdet for LSD som følge af »fatale komplikationer«) må jeg finde, at den skete anvendelse giver anledning til at rejse et spørgsmål om ansvar for det offentlige – på objektivt grundlag, dvs., uanset om der kan påvises fejl eller forsømmelser fra den eller de behandlende lægers side (bedømt efter forholdene på behandlingstidspunktet) – i form af tilbud om erstatning for og/eller tilbud om efterbehandling af skader, der kan relateres til behandling med LSD.«

Ombudsmanden fortsætter sin henstilling med bl. a. følgende: »Jeg finder imidlertid, at de foreliggende generelle oplysninger om LSD og om LSD-behandlinger, sammenholdt med de bevisproblemer, der i modsat fald vil foreligge, taler for, at et eventuelt ansvar for det offentlige ikke gøres afhængigt af, at den LSD behandlede patient kan dokumentere, at hans nuværende tilstand er en følge af LSD-behandlingen (og ikke blot en (spontan) videreudvikling af den psykiske lidelse, der bestod forud for behandlingen), men alene betinges af, at den pågældendes lidelse med rimelig sandsynlighed kan være forårsaget eller fremkaldt af den givne behandling.«

Indrømmelse af et objektivt ansvar, som foreslået overvejet af ombudsmanden, kan

naturligvis række vidt, men det er jo da også vigtigt at betrygge patienters rettigheder og styrke tilliden til sundhedsvæsenet.

Besvarelse (19/9 79):

Indenrigsministeren (Enggaard):

Foranlediget af en konkret sag om patientbehandling med LSD henstillede folketingets ombudsmand den 30. maj 1979 til indenrigsministeriet at overveje, om den skete anvendelse af LSD i behandlingsøjemed giver anledning til ansvar for det offentlige på objektivt grundlag i form af tilbud om erstatning for og/eller om efterbehandling af skader, der kan relateres til behandling med LSD. Folketingets ombudsmand gik i den forbindelse ud fra, at disse overvejelser måtte tage udgangspunkt dels i en nærmere klarlæggelse af, i hvilket omfang der på psykiatriske institutioner er givet LSD-behandling uden for rammerne af et forsvarligt indikationsområde (bedømt efter den nuværende lægevidenskabelige opfattelse), dels i en nærmere vurdering af mulighederne for at konstatere og afgrænse LSD-skader.

Foranlediget heraf anmodede indenrigsministeriet den 21. juni 1979 til brug for sine overvejelser sundhedsstyrelsen om en redegørelse for omfanget af de nævnte LSD-behandlinger samt om muligheden for at konstatere og afgrænse LSD-skader, herunder hvorledes undersøgelse af LSD-behandlede i givet fald kan foregå. I denne forbindelse anmodede ministeriet tillige om sundhedsstyrelsens bemærkninger til det hensigtsmæssige i at indføre særlige erstatningsregler for denne specielle behandlingsform, herunder hvorvidt der måtte være andre behandlingsformer, som betragtninger tilsvarende de af ombudsmanden anførte vil kunne anlægges over for, og som der i givet fald også kunne være anledning til at overveje inddraget under en sådan erstatningsordning.

De af folketingets ombudsmand rejste spørgsmål forudsætter således dybtgående undersøgelser og principielle overvejelser, hvorfor sundhedsstyrelsens udtalelse endnu ikke har kunnet foreligge.

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (10/9 79) af:

Mølgaard (DR):